

BONTJÁK A SIEGFRIED-VONALAT

DDr. Mueller Othmár¹

a hadtudomány kandidátusa

A francia Maginot erődvonal ellenpárjaként 1936 és 1940 között Hitler megépíttette a Siegfried-erődvonalat (más néven Nyugati erődfalat, ez volt a Westwall). Az erődvonal 630 km hosszú volt, Svájc-tól Hollandiáig tartott. Ezen belül 15 ezer különböző földalatti, részben felszín közeli bunker épült meg, 3,5 milliárd (akkori) birodalmi márkáért. Míg a francia erődvonalat a németek 1940-ben megkerülték Belgiumon át és elfoglalták Párizst, a szövetségesek közben haboztak a propagandisztikusan túlértékelt német „fal” áttörésével. Később azonban az új tüzérségi és főként légierők bevetésével, a német erődítmény-rendszert mégis sikeresen áttörték.

A háború után a szövetségesek a bunkerek mintegy felét vizsgálták át, majd az építményeket sorsukra hagyták. Némely bunkert rejtekhelynek használták többek között a neonácik és egyéb különböző (esetenként kétes) elemek.

Most a szövetségi pénzügyminisztérium 35 millió eurót biztosított az erődrendszer megmaradt részeinek felszámolására. A felszámolás gépi bontással történik, mert a robbantással szétszóródó darabok környezet zavaróak. A felszámolásnak azonban sok ellenzője van az NSZK-ban. Történészek és archeológusok egy csoportja szerint, az építmények felszámolása az ott elesett katona-halottak emlékének meggyalázását jelenti. Ugyanakkor, egyes bunkereket a központi bíróság már műemlékké nyilvánított.

¹ DDr. Mueller Othmár utolsó publikációja, melyet 2002. december 6-án adott át közlésre.

A bontást ellenzők szerint az építmények nem jelentenek közveszélyt, az eltelt körülbelül 50 év alatt csak 2 kisebb baleset történt (az erődökbe beeső turisták között). Az úgynevezett „Inter fest” egyesület több bunkert, múzeummá alakított át, korabeli tárgyakkal berendezve. Más természetvédők a bunkerekbe betelepített denevérek tömegeit féltik.

A környezetvédők azt a módszert nem tartják megfelelőnek, hogy a felaprított betontömböket a helyszínen ásott gödrökbe temetik el. Mindamellet a gépi bontás sem veszélytelen, bár a tűzszerészeti felügyelet folyamatos.

A gépi aprítás során a lepattanó beton törmelék darabjai, sokszor „lövedékként” érték a gépet, ezért a kotrók elülső ablakait páncélüvegekkel helyettesítették.

Mindazonáltal a szövetségi kormány - néhány kivételtől eltekintve – tovább folytatja a költséges műveleteket, melyek még akár több évig is eltarthatnak.

Forrás: Der Spiegel, 2002. 47. szám, 64-67. oldal